

Arrest

nr. 214 329 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. KALIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 november 2015 België is binnengekomen, diende op 10 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrucken werden genomen op 20 augustus 2015 in Bulgarije en op 24 augustus 2015 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/12/2015

In het kader van uw asielaanvraag werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 23 februari 2018 van 9 uur tot 13 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester KASONGO KABANGA-D'HAeyer Bijou (loco voor meester KALIN Meral), was aanwezig van 9.05 uur tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Pasjtoense kuchistam der Isakhel te behoren. U bent ongeveer 21 jaar geleden geboren in het dorp Nazer in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Elk jaar trok uw familie naar het dorp Khalis Family in Jalalabad in de provincie Nangarhar om daar de wintermaanden door te brengen. U studeerde af aan de twaalfde graad en wilde aan een universiteit studeren maar slaagde niet voor het ingangsexamen. U bent ongehuwd.

Op een dag kwamen tien à twaalf personen naar de winkel van uw vader. U praatte met hen en riep uw vader, die na dit voorval uitlegde dat deze personen jullie winkel wilden kopen.

Tien, twaalf of vijftien dagen later liep u naar de winkel om de gsm van uw broer te gaan halen. Uw vader stond tegenover zeven à acht gewapende personen van de taliban. Na teken van uw vader vertrok u ijlings terug naar huis. Ongeveer tien minuten later hoorden jullie knallen en kwamen de drie dochters van een dorpeling zeggen dat er bij jullie winkel geschoten was. Uw broer K. (K.) wilde gaan kijken maar uw schoonbroer H. hield hem tegen.

De politie en het leger kwamen ter plaatse, uw vader werd naar het ziekenhuis gebracht maar overleed. Op de begrafenisceremonie werd uw broer K. benaderd door iemand die zei dat de taliban op zoek waren naar jullie. U en K. bleven nog twee dagen thuis maar sliepen vervolgens veertien of vijftien nachten lang in de velden ver van jullie huis. Op de dertiende dag van de maand ramadan werd uw broer K. thuis meegenomen door de taliban. Hij wist te ontsnappen en kwam twee uur later terug thuis aan. Uw schoonbroer H. en uw broer K. beslisten dat u samen met uw twee broers het land moest verlaten.

Jullie bleven nog één nacht in de woestijn en verlieten vervolgens Afghanistan om via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Duitsland en Frankrijk naar België te komen waar u aankwam op 24 november 2015 en asiel aanvraag op 12 december 2015. In Bulgarije verloor u contact met uw twee broers.

U vreest om bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban omdat zij u als spion en als bekeerling zouden aanzien, alsook om gezocht te worden door de overheid.

Ter staving van uw aanvraag legt u uw taskara neer, alsook uw diploma middelbare school, bevestiging dat u bij de dienst Tracing van het Rode Kruis een aanvraag heeft ingediend, een medisch attest van een psychotherapeut ter attestering van uw psychologische problemen en een omslag waarin documenten uit Afghanistan naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In uw geval zijn uw verklaringen over de dood van uw vader, over de ontvoering van uw broer K. en over de taliban die naar u op zoek zijn niet geloofwaardig omdat zij enorm vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dood van uw vader. U beweert dat uw vader omkwam bij een gevecht tussen de politie en de taliban dat plaatsvond in de winkel van uw vader (gehoorverslag CGVS 23/02/18, p. 18). Uw verklaringen over de oorzaak van het gevecht, het gevecht zelf en de gevolgen van dit gevecht zijn echter zodanig vaag dat u er niet in slaagt dit aannemelijk te maken.

Ten eerste moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij wat er voorafging aan dit gevecht. U beweert dat ongeveer tien, twaalf of vijftien dagen voor dit gevecht (CGVS, p. 22) tien of twaalf mannen naar de winkel van uw vader kwamen en boos vroegen om met hem te spreken (CGVS, p. 21). Uw vader ging met hen spreken en u las uw boek zonder te horen waarover ze het hadden (CGVS, p. 21). Uw vader zei dat hij het u thuis zou uitleggen maar eens thuis weigerde uw vader om ondanks de vraag van uw broer te zeggen wie die mensen waren, hoewel hij loste dat het mensen waren die zijn winkel wilden kopen (CGVS, p. 22). U en uw broer zouden het zo hebben gelaten omdat noch jullie, noch uw vader zelf het belangrijk vonden wie ze waren (CGVS, p. 22). Dit is allesbehalve geloofwaardig. Het gaat hier om de voedingswinkel van de familie die naast het af en toe cultiveren van zes à zeven jeribs jullie enige bron van inkomsten was (CGVS, p. 6). Het belang van deze winkel in jullie leven was dus enorm. Bovendien geeft u zelf aan dat deze personen kwaad waren en u een kleine jongen noemden (CGVS, p. 21). Dat u als 21-jarige zo behandeld werd door kwade mensen, die u niet kon herkennen omdat ze een deken aanhadden (CGVS, p. 21) en het vervolgens niet belangrijk achtte om te achterhalen wie deze mensen eigenlijk waren, kan maar matig overtuigen. U beweert daarbij dat u toch niets kon vragen aan uw vader omdat hij altijd kwaad werd (CGVS, p. 22). Opnieuw moet verwezen worden naar het belang van deze gebeurtenis voor de toekomstige financiële situatie van het gezin en naar uw reeds volwassen leeftijd om hierbij ernstige vraagtekens te stellen. Uw broer K. is zelfs nog ouder dan u en werkte samen met uw vader in de winkel (CGVS, p. 8, 17, 18), waardoor zeker van hem verwacht mag worden dat hij zou nagaan wie die mensen waren die de winkel wilden kopen en wat de opties waren voor de familie. Dat u het niet eens besprak met uw broer terwijl u deze mensen zelf heeft gezien, maar het integendeel maar zo liet, is dus niet geloofwaardig. Over wat er gebeurde in dit gevecht zelf blijkt u evenmin ook maar iets af te weten behalve het feit dat uw vader zou omgekomen zijn. U kunt niet zeggen wie er tegen wie vocht (CGVS, p. 20), om welke taliban het ging (CGVS, p. 20), of waarom het leger daar zelfs aanwezig was (CGVS, p. 20). Dit is des te opvallender aangezien u aangeeft dat het leger 's nachts nooit bij jullie komen (CGVS 20) terwijl dit gebeurde na het gebed, toen het al donker was (CGVS, p. 23). Het moet dus een uitzonderlijke situatie geweest zijn dat het leger toch besliste om in de avond of nacht naar jullie regio te komen. Dat u desondanks geen enkel idee heeft waarom zij daar waren, noch welke taliban er waren terwijl deze mensen rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader, is niet ernstig. Opnieuw beweert u nochtans dat u er zelf aanwezig was en zeven à acht gewapende, gemaskerde mannen zag staan bij uw vader (CGVS, p. 22). U nam echter de gsm van uw broer en ging terug naar huis en pas toen de dochters van jullie dorping A.W. naar jullie renden om te zeggen dat er gewerschoten waren geweest, opperden jullie om naar de winkel te gaan (CGVS, p. 23). Ook deze reactie is maar weinig geloofwaardig. Jullie zouden dan pas naar de winkel vertrokken zijn, om tegengehouden te worden door uw schoonbroer H.. Waarom jullie echter niet onmiddellijk iets hebben ondernomen nadat u het nieuws thuisbracht dat er zeven à acht gewapende, gemaskerde mannen bij uw vader aan de winkel waren, is een raadsel. U verklaart bovendien dat u denkt dat er ook iemand van de taliban is neergeschoten (CGVS, p. 25) maar wie er gedood zou zijn weet u niet (CGVS, p. 25) en u zegt kort erna dat u niet weet of uw vader al dan niet het enige slachtoffer was van dit gevecht (CGVS, p. 25). Wie uw broer informeerde over het overlijden van uw vader kunt u evenmin zeggen (CGVS, p. 25) en hoe het jullie dorping A.W. verder verging in het ziekenhuis weet u ook niet (CGVS, p. 29). Deze enorm vage verklaringen over de belangrijkste gebeurtenis in uw leven ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk. U geeft bovendien aan dat u nog enkele weken in de regio bleef na dit voorval (CGVS, p. 9, 28), waardoor u, uw broer en uw schoonbroer zeker in staat moeten geweest zijn om enige informatie te vergaren over wat er nu precies gebeurd was.

U slaagt er evenmin in om aannemelijk te maken dat uw broer K. ontvoerd werd door de taliban. De enige reden die u zelf kunt bedenken, is dat ze misschien dachten dat jullie spionnen waren met banden bij de overheid (CGVS, p. 29). Uw ongeloofwaardige verklaringen over het gevecht tussen de overheid en de taliban waarbij uw vader zou omgekomen zijn, maakt het reeds weinig geloofwaardig dat uw broer hierna ontvoerd werd door de taliban. Toch moet nog opgemerkt dat ook hier serieuze aderlatingen zijn vast te stellen in uw verklaringen. Zo blijft u opnieuw ontzettend vaag over deze hele gebeurtenis terwijl u toch samen met uw broer het land verliet en u zich als 21-jarige man zeker in de positie bevond om vragen te stellen aan uw broer omtrent de redenen hiervoor. Toch weet u niet welke taliban er op zoek waren naar uw broer, zelfs niet welke groepen van de taliban er achter zaten (CGVS, p. 25), of uw broer nog contact had gehad met de taliban na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 26-27), wie uw broer

uiteindelijk ontvoerde en naar waar hij gebracht werd (CGVS, p. 28). Daarbij is jullie gedrag ook enorm vreemd. U beweert namelijk dat jullie veertien of vijftien nachten in de velden moesten slapen omdat het zodanig gevaarlijk was en jullie jullie dienden te verbergen voor de taliban (CGVS, p. 26-27). Deze taliban zouden elke dag aan elk huis aangeklopt hebben om eten te vragen (CGVS, p. 26) en daarbovenop dan nog specifiek naar jullie huis gekomen zijn om naar u en K. te vragen aan uw jongere broer en aan uw moeder (CGVS, p. 27). Toch zegt u dat uw broer K. door de taliban ontvoerd werd toen jullie beiden thuis zaten in de avond (CGVS, p. 27). Dit gedrag is absoluut niet geloofwaardig in de door u geschetste context waarbij de taliban expliciet naar u vroegen en dagelijks op bezoek kwamen, dan nog net in de avond. Dat uw broer overigens ontsnapte van de taliban door van de motorfiets te springen maar u er verder eigenlijk niets over kunt zeggen en simpelweg zegt dat uw broer hier misschien meer over weet (CGVS, p. 29) geeft opnieuw aan hoe vaag uw verklaringen wel zijn.

Het is aldus niet geloofwaardig dat uw vader gedood is bij een gevecht tussen de overheid en de taliban, noch dat uw broer K. ontvoerd werd door de taliban en dat u hierdoor ook een gegronde vrees voor vervolging zou hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles wordt nog versterkt door het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de tijdslijn waarin dit alles zou gebeurd zijn en omtrent het moment waarop u besliste om Afghanistan te verlaten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de taliban ongeveer vijftien dagen voor uw vertrek aan uw vader vroegen om de winkel te verkopen aan hem zodat ze er hun wapens konden stockeren (vragenlijst CGVS dd. 01/03/2016, p. 1). Tijdens het gehoor bij het CGVS stelt u echter in de eerste plaats dat het ongeveer 24 à 25 dagen duurde nadat jullie beslisten om naar Europa te komen om een smokkelaar te vinden en alles te regelen (CGVS, p. 9) hetgeen uiteraard reeds onverenigbaar is met uw eerdere verklaringen bij de DVZ dat de taliban pas vijftien dagen voor uw vertrek langskwamen om te vragen aan uw vader zijn winkel te verkopen. Bovendien geeft u later in het gehoor bij het CGVS aan dat u en uw broer na de begrafenisceremonie van uw vader nog twee dagen thuis bleven om vervolgens naar het huis van uw schoonbroer te gaan (CGVS, p. 27) en dan nog veertien à vijftien nachten in de velden sliepen (CGVS, p. 25) om dan na de ontvoering van uw broer nog één nacht in de woestijn te slapen wachtende op de smokkelaar en de dag erop te vertrekken (CGVS, p. 27). U beweert uiteindelijk dat de beslissing om het land te verlaten pas genomen werd toen uw broer ontvoerd werd (CGVS, p. 28). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat het 24 à 25 dagen duurde om uw reis volledig te regelen terwijl u erna beweert dat u reeds één nacht na de ontvoering van uw broer – en dus één nacht na de beslissing om te vertrekken – ook effectief met de smokkelaar meeding, zegt u dat jullie de smokkelaar al in het verleden gevonden hadden maar jullie niet van plan waren om hierheen te komen (CGVS, p. 28). U herhaalt vervolgens dat de beslissing pas genomen werd toen uw broer ontvoerd werd en zegt dat u vergeten bent waarom u 24 à 25 dagen eerder al de smokkelaar gevonden had (CGVS, p. 28) wat opnieuw allerm minst geloofwaardig is. Uiteindelijk verklaart u dat u er “24-25 dagen na het incident [bleef]” maar dat u niet weet waarom jullie er zo lang bleven (CGVS, p. 28). Deze vage en ronduit tegenstrijdige verklaringen over het vinden van een smokkelaar en het vinden van een uitweg uit die levensbedreigende situatie doen opnieuw sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bij dit alles moet nog een bijkomende kanttekening gemaakt worden. Uit nazicht van de facebookaccounts waarvan u de namen opschreef (CGVS, p. 8) en waarop uw foto's duidelijk zichtbaar zijn, blijkt u reeds jarenlang contact te hebben met een persoon genaamd “K.K.E.” die zich minstens sinds 2011 in Londen bevindt. Hij vermeldt u bij het plaatsen van foto's en u reageert vaak op zijn foto's. Bovendien heeft deze K. op 17 maart 2016 een foto op zijn facebook geplaatst van een persoon met uiterst sterke fysieke gelijkenissen met u en blijken verschillende personen die reageren op de foto's van deze K. ook bevriend te zijn met u op facebook. Zo ook blijken veel van de personen die u vermeldt in berichten bevriend te zijn met K.. Verder verwijst u naar hem in een bericht als “bro”. Hoewel dit laatste uiteraard een algemene bijnaam kan zijn, wekken al deze elementen samen en het feit dat deze persoon exact dezelfde naam heeft als uw broer sterk de indruk dat deze K.K.E. werkelijk uw broer is. Dat deze persoon zich minstens sinds 2011 in Londen bevindt, doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder wankelen gezien de prominente rol die uw broer K. speelt in uw asielrelaas.

U geeft daarenboven nog aan dat u ook de overheid vreest omdat zij zouden denken dat jullie banden hebben met de taliban (CGVS, p. 18, 21). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het gevecht tussen de politie en de taliban in de winkel van uw vader en het feit dat deze vrees voor de overheid een gevolg hiervan zou zijn geweest (vragenlijst CGVS, p. 2), kan ook aan deze vrees geen geloof worden gehecht.

Toch moet nog opgemerkt worden dat wanneer het CGVS u vraagt hoe u weet dat de overheid naar u op zoek zou zijn, u het antwoord schuldig moet blijven en louter zegt dat uw broer en uw schoonbroer dit zeiden en dat uw broer er misschien meer informatie over heeft (CGVS, p. 27). U verklaart vervolgens dat u het nooit aan hem vroeg (CGVS, p. 27), hetgeen opnieuw weinig geloofwaardig is aangezien u het aanhaalt als één van de redenen waarom u niet kunt terugkeren naar uw thuisland.

Tot slot haalt u tijdens het gehoor bij het CGVS nog aan dat u ook niet terug kunt keren naar Afghanistan omdat de taliban u zouden beschouwen als bekeerling (CGVS, p. 18). Waarom de taliban louter uit een verblijf in België een geloofsafval zou afleiden verduidelijkt u niet. Om uw stelling te staven overstijgt u het niveau van de blote beweringen niet. Meer dan één voorbeeld van een zekere B. die in India zou gestudeerd hebben, terugkwam en dan gedood werd door de taliban geeft u niet voor een - volgens u - nochtans algemene houding van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit het buitenland (CGVS, p. 18). Voorts geeft u aan dat B. niet van uw dorp kwam en kunt u geen enkel ander voorbeeld geven van zulk een voorval (CGVS, p. 18). U brengt verder geen enkele aanwijzing, laat staan bewijs aan dat u in uw persoonlijke geval vervolging van de taliban dient te vrezen omwille van uw verblijf in Europa, maar u baseert uw persoonlijke beschermingsnood louter op een vaag verhaal dat u op geen enkele wijze staaft. Bovendien heeft u bij de DVZ met geen woord gerept over een veronderstelde bekering terwijl u ook toen gevraagd werd om aan te geven waarom u niet terug kunt keren naar Afghanistan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Afghanistan omwille van uw verblijf in België.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt op persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale

verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar de taliban omdat zij ook daar informanten zouden hebben en u nog steeds zouden kunnen vinden (CGVS, p. 32) dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De vervolging door de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een alleenstaande volwassen man en u geeft aan dat u met uw familie elke winter vier à maanden lang doorbracht in een deel van Jalalabad, Khalis Family (CGVS, p. 9, 10). Jullie hebben daar zelfs een compound voor jullie zelf, met muren errond, die onbewoond was in de zomer en louter van jullie was (CGVS, p. 10). Dat u hier reeds maandenlang kon verblijven elke winter en in feite dus bijna de helft van het jaar doorbracht, zorgt ervoor dat u zeker een grote vertrouwdheid heeft met de regio en u over een netwerk kunt beschikken bij hervestiging in Jalalabad. Ook al verklaart u dat u de maanden in Jalalabad enkel schapen hoedde (CGVS, p. 10), moet er bij vermeld worden dat u kunt bogen op werkervaring als winkelier in de winkel van uw vader waar u samen met uw broer werkte (CGVS, p. 17) en dat u afgestudeerd bent aan de twaalfde graad in Afghanistan (CGVS, p. 5). Het feit dat u hierna de beslissing nam om aan de universiteit te beginnen studeren en deelnam aan het ingangsexamen (CGVS, p. 5) getuigt ook van enige ambitie en ondernemingszin.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient ook opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken en de afgelegde reisroute.

Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt bovendien uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en de financiële situatie van uw familie.

Ten eerste biedt u geen zicht op de werkelijke manier van inkomstenvergarings door uw familie in Logar op dit moment. U zegt namelijk dat u geen idee heeft of jullie nog steeds de voedingswinkel hebben waar uw vader en broer in werkten (CGVS, p. 32). Het is niet geloofwaardig dat u geen idee heeft of deze belangrijke bron van inkomsten – de enige behalve wat inkomsten van de zes of zeven jeribs land waar jullie soms iets op cultiveerden (CGVS, p. 6) – nog door uw familie gerund wordt of niet. U geeft zelf aan dat u nog telefonisch contact onderhoudt met uw familie (CGVS, p. 7-8) waardoor het niet geloofwaardig is dat u geen kennis zou hebben van de manier waarop zij op dit moment rondkomen in Afghanistan. Hierbij aansluitend maakt u het onmogelijk voor het CGVS om uw werkelijke financiële situatie te beoordelen omdat aan uw verklaringen over het overlijden van uw vader, samen met uw broer K. de kostwinner van de familie, geen geloof kan worden gehecht, zoals hierboven reeds besproken. Aangezien u de manier van overlijden van uw vader niet aannemelijk maakt, kan het CGVS niet beoordelen of uw vader al dan niet leeft en al dan niet werkt in Afghanistan terwijl dit heel belangrijk is voor de beoordeling van uw financiële situatie.

U geeft evenmin zicht op het overige netwerk waarop u zou kunnen rekenen bij terugkeer naar Afghanistan. U zegt bijvoorbeeld expliciet dat u geen enkele persoon kent die in Kaboel woont (CGVS, p. 31), dat geen enkele persoon die u kende toen u in Afghanistan was ook bevriend is met u op facebook, dat u veel facebookvrienden heeft omdat u op zoek bent naar uw broer (CGVS, p. 31) en u hen pas kent sinds u in België bent, niet toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 31). Ook geeft u aan dat u facebook niet zo goed kunt gebruiken. Dit alles komt geenszins overeen met uw werkelijke facebookgebruik. Hieruit blijkt immers dat u minstens sinds 2012 gebruik maakte van facebook om, zoals hierboven reeds vermeld, te communiceren met onder andere K.K.E. U postte bijvoorbeeld op 20 april 2013 een foto van uzelf waarin u 24 andere personen vermeldde, hetgeen reeds aangeeft dat u veel beter met facebook overweg kunt dan u voorhoudt. Hetzelfde deed u onder andere op 10 november 2013 en op 4 januari 2014. Verschillende van deze personen geven aan momenteel in Kaboel te wonen en in Kaboel gestudeerd te hebben en zijn nog steeds met u bevriend op facebook. Bovendien behoren enkelen van hen tot de Ahmadzaïstam, de naam die u gebruikt bij uw tweede facebookprofiel Pashtoon Ahmadzai (CGVS, p. 8). Aangezien u pas in 2015 het land verliet en u deze personen zelf reeds vermeldde in facebookposts van 2013 en 2014, is uw verklaring dat u deze personen louter als facebookvrienden heeft omdat u op zoek was naar uw broer (CGVS, p. 31) volstrekt ongeloofwaardig. Het gaat dus wel degelijk over personen die u reeds jarenlang kent en die aangeven in Kaboel te wonen, hetgeen u ook zelf kunt zien op facebook aangezien u nog steeds bevriend bent met hen. Er moet dan ook worden besloten dat u moedwillig uw ware familiale, stammen- en vriendennetwerk in Afghanistan verborgen houdt voor het CGVS.

Zoals hierboven reeds vermeld zijn er ook ernstige aanwijzingen dat de persoon K.K.E. niet louter een naamgenoot is van uw broer met enkele fysieke gelijkenissen met u maar werkelijk uw broer. Dat deze persoon reeds sinds minstens 2011 in Londen woont, versterkt de vaststelling dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke familiale en financiële situatie. Daarbij blijkt ook dat K. op zijn verschillende facebookprofielen enorm veel vrienden heeft die in Kaboel gewoond hebben of nog steeds wonen. Dat u toch volhoudt geen enkele persoon in Kaboel te kennen, kan niet ernstig genomen worden. Nochtans is een correct zicht op uw familiaal, stammen- en vriendennetwerk essentieel voor de beoordeling van het CGVS naar een mogelijk intern vluchtalternatief.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en de financiële situatie van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt maakt u het moeilijker om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, tracht u te verhinderen dat het CGVS kan beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg bemoeilijkt u het nagaan van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Men kan dus concluderen dat u over de ondersteuning en de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enerzijds dat de taliban ook in Jalalabad connecties hebben en ook daar kunnen komen (CGVS, p. 32). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Anderzijds zegt u dat u niet in Jalalabad kunt wonen omdat uw winkel, huizen en land allemaal in Logar liggen (CGVS, p. 32). Daarbij moet opnieuw opgemerkt worden dat u zelf aangeeft dat jullie elke winter konden beschikken over een volledige compound enkel voor jullie familie (CGVS, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw taskara, diploma en de omslag zeggen niets over de problemen die u beweert te hebben ondergaan. Wat betreft het document van het Rode Kruis moet opgemerkt worden dat dit louter vermeldt dat u een aanvraag indiende bij de dienst Tracing, zonder vermelding van de inhoud van de aanvraag, noch enig inhoudelijk onderzoek hieromtrent. Het medisch document dat u neerlegt stelt dat u een immense pijn en een diep trauma gelieerd aan uw asielrelaas heeft. U voelt zich niet goed, heeft moeilijkheden u te concentreren en u heeft last van slapeloosheid, nachtmerries, chronische vermoeidheid, regelmatige nachtmerries, nervositeit en een gevoel van onveiligheid, zo gaat het attest verder. Tevens wordt er bevestigd dat problemen in Afghanistan uw vlucht noodzakelijk maakten. Er zijn echter verschillende redenen waarom het attest de bovenstaande vaststellingen niet kan beïnvloeden. Ten eerste moet opgemerkt dat dit document niet opgesteld is door een persoon met de nodige medische expertise om een vaststelling te maken van een impact op het geheugen door een traumatische ervaring, maar door een "intervenante en thérapie familiale systémique". Ten tweede mag het verbazen dat de schrijver een psychologische diagnose, de correctheid van uw klachten en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan stellen aan de hand van slechts één consult (CGVS, p. 19). Ten derde blijken de opgeworpen klachten op geen enkel moment een invloed te hebben gehad op uw gehoor. Nergens kon opgemaakt worden dat u omwille van verminderde cognitieve vermogens niet in staat zou zijn geweest om uw asielmotieven uiteen te zetten. U haalt dit zelf nergens aan, noch blijkt dit uit de antwoorden die u gaf. U gaf wel aan toen het ging over de weg die u aflegde van Logar naar Nangarhar dat het lang geleden is en u al wat vergeten bent langs waar u allemaal ging (CGVS, p. 18), en ook de tijd na uw courseexamen kunt u niet inschatten omdat u het vergeten bent (CGVS, p. 30) maar bij uw asielrelaas verklaart u uw vaagheden net door te zeggen dat u er niet zelf bij was (CGVS, p. 20) of het niet aan uw vader durfde vragen (CGVS, p. 22). Aldus kan dit medisch document de bovenstaande vaststellingen op generlei wijze beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel - schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83”.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Wat de dood van zijn vader betreft, voert verzoeker aan dat hij als zoon in een Afghaans gezin niet kon aandringen indien zijn vader hem geen verdere informatie wou geven. Het financiële aspect, zijn leeftijd en zijn gekwetste gevoelens zijn volgens verzoeker ondergeschikt aan de wensen van zijn vader. Verzoeker benadrukt dat *“het leven in Afghanistan zo is”* en dat hij aldus niet meer informatie kon geven over de personen die zijn vader bezochten in zijn winkel. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden, zoals met de Afghaanse tradities en gewoontes.

(2) Wat de ontvoering van zijn broer K. door de taliban betreft, benadrukt verzoeker dat hij getracht heeft om alle informatie waarover hij beschikt en die hij zich kon herinneren te geven. Hij voert aan dat hij een student was en niet werkte voor de taliban noch de overheid, zodat hij niet weet door wie zijn broer werd ontvoerd. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn geheugen en het feit dat deze vervolgingsfeiten van 2015 dateren, en ook op de Afghaanse tradities en gewoontes. Verzoeker kon, ondanks zijn leeftijd, geen informatie eisen van zijn broer.

(3) Verzoeker voert verder aan dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en meent dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met zijn persoonlijke omstandigheden en de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvonden. Hij wijst hierbij op de stress van het persoonlijk onderhoud en het tijdsverloop dat voorbij is gegaan sinds de vervolgingsfeiten plaatsvonden en stelt dat *“De reactie of of waarmee een persoon hiermee kan omgaan, verschilt van persoon tot persoon.”* Verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde psychologisch attest van 22 februari 2018 en de hierin beschreven symptomen en meent dat deze *“vanzelfsprekend”* een invloed kunnen hebben op verzoekers verklaringen.

(4) Verzoeker benadrukt verder dat K.K.E. niet verzoekers broer betreft. Hij benadrukt dat hij niet op de hoogte is dat zijn broer K. over een facebook account beschikt. Hij stelt verder dat het woord ‘bro’ in het algemeen tegen iedereen wordt gezegd. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien niet geconfronteerd met deze vaststellingen, zodat deze motivering in de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden.

(5) Verzoeker voert verder aan dat hij een vrees voor vervolging heeft door de overheid, maar hier verder geen informatie kon vragen aan zijn broer of moeder door de omstandigheden waarin hij zich bevond. Iedereen was heel emotioneel en is op korte termijn het land ontvlucht.

(6) Verzoeker benadrukt verder dat hij bij aanvang van de procedure niet werd bevraagd over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij aangemaand om kort te blijven en de vragen betroffen voornamelijk zijn reisroute. Verzoeker kwam op dat moment niet meer op voorbeelden, maar dit wil evenwel niet zeggen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met zijn individuele omstandigheden en stelt dat hij sterk verwesterd is door zijn verblijf in België sinds 2015 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 26 januari 2017, nr. 181 307) en meent dat *“Ook in deze zaak kan er niet getwijfeld worden over het feit dat de Afghaanse bevolking de jongeman als verwesterd kan zien en dit potentiële risico’s zoals foltering of moord met zich meebrengt.”* Dit gaat volgens hem verder dan de vraag of hij zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikel 48/4, Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.*

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hij verwijst naar zijn problemen met de taliban en meent aldus dat hij zich niet kan beroepen op het “*compound*” waarin zijn familie in Jalalabad verbleef en zijn netwerk daar. Verzoeker verwijst andermaal naar de geloofwaardigheid van zijn vrees, dat K.K.E. niet zijn broer betreft, dat hij door de taliban als bekeerd en verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal zich enkel kan beroepen op de motivering dat hij een alleenstaande man is, hetgeen onvoldoende is om in zijn hoofde tot een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief te kunnen besluiten.

Verzoeker meent verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in Jalalabad en verwijst naar informatie uit de “*COI Focus*”. Jalalabad kan volgens hem niet worden beschouwd als een veilig intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update*” van mei 2018;
- het rapport “*Country guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan zijn psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit het door hem neergelegde attest enkel blijkt dat hij te kampen heeft met psychische problemen, doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij en kan dan ook niet gevolgd worden dat de in het attest beschreven symptomen “*vanzelfsprekend*” een invloed kunnen hebben op verzoekers verklaringen. Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit attest dan ook niet aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij vage verklaringen aflegde over het bezoek van de taliban aan de winkel betwist door te wijzen op de Afghaanse context en cultuur, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, waarmee verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat er in Afghanistan een dermate cultuur heerst dat het geloofwaardig is dat verzoeker geen informatie aan zijn vader kon vragen over de mensen die hun winkel wouden kopen. Dit temeer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij deze gebeurtenis linkt met de dood van zijn vader en de ontvoering van zijn broer door de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader hem zou op de hoogte brengen indien hij problemen kende met de taliban opdat zijn zonen de nodige veiligheidsmaatregelen konden nemen. Verzoeker doet met dit verweer bovendien geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat hij tevens vage en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over de moord op zijn vader, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Ten eerste moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij wat er voorafging aan dit gevecht. U beweert dat ongeveer tien, twaalf of vijftien dagen voor dit gevecht (CGVS, p. 22) tien of twaalf mannen naar de winkel van uw vader kwamen en boos vroegen om met hem te spreken (CGVS, p. 21). Uw vader ging met hen spreken en u las uw boek zonder te horen waarover ze het hadden (CGVS, p. 21). Uw vader zei dat hij het u thuis zou uitleggen maar eens thuis weigerde uw vader om ondanks de vraag van uw broer te zeggen wie die mensen waren, hoewel hij loste dat het mensen waren die zijn winkel wilden kopen (CGVS, p. 22). U en uw broer zouden het zo hebben gelaten omdat noch jullie, noch uw vader zelf het belangrijk vonden wie ze waren (CGVS, p. 22). Dit is allesbehalve geloofwaardig.”

Het gaat hier om de voedingswinkel van de familie die naast het af en toe cultiveren van zes à zeven jeribs jullie enige bron van inkomsten was (CGVS, p. 6). Het belang van deze winkel in jullie leven was dus enorm. Bovendien geeft u zelf aan dat deze personen kwaad waren en u een kleine jongen noemden (CGVS, p. 21). Dat u als 21-jarige zo behandeld werd door kwade mensen, die u niet kon herkennen omdat ze een deken aanhadden (CGVS, p. 21) en het vervolgens niet belangrijk achtte om te achterhalen wie deze mensen eigenlijk waren, kan maar matig overtuigen. U beweert daarbij dat u toch niets kon vragen aan uw vader omdat hij altijd kwaad werd (CGVS, p. 22). Opnieuw moet verwezen worden naar het belang van deze gebeurtenis voor de toekomstige financiële situatie van het gezin en naar uw reeds volwassen leeftijd om hierbij ernstige vraagtekens te stellen. Uw broer K. is zelfs nog ouder dan u en werkte samen met uw vader in de winkel (CGVS, p. 8, 17, 18), waardoor zeker van hem verwacht mag worden dat hij zou nagaan wie die mensen waren die de winkel wilden kopen en wat de opties waren voor de familie. Dat u het niet eens besprak met uw broer terwijl u deze mensen zelf heeft gezien, maar het integendeel maar zo liet, is dus niet geloofwaardig. Over wat er gebeurde in dit gevecht zelf blijkt u evenmin ook maar iets af te weten behalve het feit dat uw vader zou omgekomen zijn. U kunt niet zeggen wie er tegen wie vocht (CGVS, p. 20), om welke taliban het ging (CGVS, p. 20), of waarom het leger daar zelfs aanwezig was (CGVS, p. 20). Dit is des te opvallender aangezien u aangeeft dat het leger 's nachts nooit bij jullie komen (CGVS 20) terwijl dit gebeurde na het gebed, toen het al donker was (CGVS, p. 23). Het moet dus een uitzonderlijke situatie geweest zijn dat het leger toch besliste om in de avond of nacht naar jullie regio te komen. Dat u desondanks geen enkel idee heeft waarom zij daar waren, noch welke taliban er waren terwijl deze mensen rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader, is niet ernstig. Opnieuw beweert u nochtans dat u er zelf aanwezig was en zeven à acht gewapende, gemaskerde mannen zag staan bij uw vader (CGVS, p. 22). U nam echter de gsm van uw broer en ging terug naar huis en pas toen de dochters van jullie dorping A.W. naar jullie renden om te zeggen dat er gewerschoten waren geweest, opperden jullie om naar de winkel te gaan (CGVS, p. 23). Ook deze reactie is maar weinig geloofwaardig. Jullie zouden dan pas naar de winkel vertrokken zijn, om tegengehouden te worden door uw schoonbroer H.. Waarom jullie echter niet onmiddellijk iets hebben ondernomen nadat u het nieuws thuisbracht dat er zeven à acht gewapende, gemaskerde mannen bij uw vader aan de winkel waren, is een raadsel. U verklaart bovendien dat u denkt dat er ook iemand van de taliban is neergeschoten (CGVS, p. 25) maar wie er gedood zou zijn weet u niet (CGVS, p. 25) en u zegt kort erna dat u niet weet of uw vader al dan niet het enige slachtoffer was van dit gevecht (CGVS, p. 25). Wie uw broer informeerde over het overlijden van uw vader kunt u evenmin zeggen (CGVS, p. 25) en hoe het jullie dorping A.W. verder verging in het ziekenhuis weet u ook niet (CGVS, p. 29). Deze enorm vage verklaringen over de belangrijkste gebeurtenis in uw leven ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag sterk. U geeft bovendien aan dat u nog enkele weken in de regio bleef na dit voorval (CGVS, p. 9, 28), waardoor u, uw broer en uw schoonbroer zeker in staat moeten geweest zijn om enige informatie te vergaren over wat er nu precies gebeurd was.”

De Raad merkt verder op dat verzoekers algemene verwijzingen naar zijn geheugen, de Afghaanse tradities en gewoontes, het feit dat verzoeker student was en niet voor de taliban of de overheid werkte en de vaststelling deze feiten van 2015 dateren, geen afdoende verschooning bieden voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker vage en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn broer door de taliban. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker onder meer naar aanleiding van de beweerde ontvoering van zijn broer door de taliban internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze ontvoering en dat hij hier doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen, zelfs indien de feiten enkele jaren geleden plaatsvonden. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dit niet het geval, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“U slaagt er evenmin in om aannemelijk te maken dat uw broer K. ontvoerd werd door de taliban. De enige reden die u zelf kunt bedenken, is dat ze misschien dachten dat jullie spionnen waren met banden bij de overheid (CGVS, p. 29). Uw ongeloofwaardige verklaringen over het gevecht tussen de overheid en de taliban waarbij uw vader zou omgekomen zijn, maakt het reeds weinig geloofwaardig dat uw broer hierna ontvoerd werd door de taliban. Toch moet nog opgemerkt dat ook hier serieuze aderlatingen zijn vast te stellen in uw verklaringen. Zo blijft u opnieuw ontzettend vaag over deze hele gebeurtenis terwijl u toch samen met uw broer het land verliet en u zich als 21-jarige man zeker in de positie bevond om vragen te stellen aan uw broer omtrent de redenen hiervoor. Toch weet u niet welke taliban er op zoek waren naar uw broer, zelfs niet welke groepen van de taliban er achter zaten (CGVS, p. 25), of uw broer nog contact had gehad met de taliban na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 26-27), wie uw broer uiteindelijk ontvoerde en naar waar hij gebracht werd (CGVS, p. 28). Daarbij is jullie gedrag ook enorm vreemd. U beweert namelijk dat jullie veertien of vijftien nachten in de velden moesten slapen omdat het zodanig gevaarlijk was en jullie jullie dienden te verbergen voor de taliban (CGVS, p. 26-27).”

Deze taliban zouden elke dag aan elk huis aangeklopt hebben om eten te vragen (CGVS, p. 26) en daarbovenop dan nog specifiek naar jullie huis gekomen zijn om naar u en K. te vragen aan uw jongere broer en aan uw moeder (CGVS, p. 27). Toch zegt u dat uw broer K. door de taliban ontvoerd werd toen jullie beiden thuis zaten in de avond (CGVS, p. 27). Dit gedrag is absoluut niet geloofwaardig in de door u geschetste context waarbij de taliban expliciet naar u vroegen en dagelijks op bezoek kwamen, dan nog net in de avond. Dat uw broer overigens ontsnapte van de taliban door van de motorfiets te springen maar u er verder eigenlijk niets over kunt zeggen en simpelweg zegt dat uw broer hier misschien meer over weet (CGVS, p. 29) geeft opnieuw aan hoe vaag uw verklaringen wel zijn."

In zoverre verzoeker ter betwisting van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen verwijst naar zijn persoonlijke omstandigheden en de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvond. De Raad merkt hierbij op dat hierboven reeds werd beslist dat verzoeker geen bewijs bijbrengt dat zijn psychologische toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op zijn verklaringen. Waar verzoeker verwijst naar stress tijdens het persoonlijk onderhoud en het lange tijdsverloop sinds de vervolgingsfeiten, merkt de Raad op dat, daar waar aangenomen kan worden dat het persoonlijk onderhoud enige tijd na verzoekers vlucht uit Afghanistan kan plaatsvinden en dat dit onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van vervolgingsfeiten uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Dit alles wordt nog versterkt door het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de tijdslijn waarin dit alles zou gebeurd zijn en omtrent het moment waarop u besliste om Afghanistan te verlaten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de taliban ongeveer vijftien dagen voor uw vertrek aan uw vader vroegen om de winkel te verkopen aan hem zodat ze er hun wapens konden stockeren (vragenlijst CGVS dd. 01/03/2016, p. 1). Tijdens het gehoor bij het CGVS stelt u echter in de eerste plaats dat het ongeveer 24 à 25 dagen duurde nadat jullie beslisten om naar Europa te komen om een smokkelaar te vinden en alles te regelen (CGVS, p. 9) hetgeen uiteraard reeds onverenigbaar is met uw eerdere verklaringen bij de DVZ dat de taliban pas vijftien dagen voor uw vertrek langskwamen om te vragen aan uw vader zijn winkel te verkopen. Bovendien geeft u later in het gehoor bij het CGVS aan dat u en uw broer na de begrafenisceremonie van uw vader nog twee dagen thuis bleven om vervolgens naar het huis van uw schoonbroer te gaan (CGVS, p. 27) en dan nog veertien à vijftien nachten in de velden sliepen (CGVS, p. 25) om dan na de ontvoering van uw broer nog één nacht in de woestijn te slapen wachtende op de smokkelaar en de dag erop te vertrekken (CGVS, p. 27). U beweert uiteindelijk dat de beslissing om het land te verlaten pas genomen werd toen uw broer ontvoerd werd (CGVS, p. 28). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen dat het 24 à 25 dagen duurde om uw reis volledig te regelen terwijl u erna beweert dat u reeds één nacht na de ontvoering van uw broer – en dus één nacht na de beslissing om te vertrekken – ook effectief met de smokkelaar meeding, zegt u dat jullie de smokkelaar al in het verleden gevonden hadden maar jullie niet van plan waren om hierheen te komen (CGVS, p. 28). U herhaalt vervolgens dat de beslissing pas genomen werd toen uw broer ontvoerd werd en zegt dat u vergeten bent waarom u 24 à 25 dagen eerder al de smokkelaar gevonden had (CGVS, p. 28) wat opnieuw allerm minst geloofwaardig is. Uiteindelijk verklaart u dat u er "24-25 dagen na het incident [bleef]" maar dat u niet weet waarom jullie er zo lang bleven (CGVS, p. 28). Deze vage en ronduit tegenstrijdige verklaringen over het vinden van een smokkelaar en het vinden van een uitweg uit die levensbedreigende situatie doen opnieuw sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Met (i) het louter ontkennen dat K.K.E. zijn broer is, (ii) te benadrukken dat zijn broer niet over facebook beschikt en (iii) aan te voeren dat het woord 'bro' in het algemeen tegen iedereen wordt gezegd, kan verzoeker bovendien geen afbreuk doen aan het geheel van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat: *"Bij dit alles moet nog een bijkomende kanttekening gemaakt worden. Uit nazicht van de facebookaccounts waarvan u de namen opschreef (CGVS, p. 8) en waarop uw foto's duidelijk zichtbaar zijn, blijkt u reeds jarenlang contact te hebben met een persoon genaamd "K.K.E." die zich minstens sinds 2011 in Londen bevindt. Hij vermeldt u bij het plaatsen van foto's en u reageert vaak op zijn foto's. Bovendien heeft deze K. op 17 maart 2016 een foto op zijn facebook geplaatst van een persoon met uiterst sterke fysieke gelijkenissen met u en blijken verschillende personen die reageren op de foto's van deze K. ook bevriend te zijn met u op facebook. Zo ook blijken veel van de personen die u vermeldt in berichten bevriend te zijn met K.. Verder verwijst u naar hem in een bericht als "bro". Hoewel dit laatste uiteraard een algemene bijnaam kan zijn, wekken al deze elementen samen en het feit dat deze persoon exact dezelfde naam heeft als uw broer sterk de indruk dat deze K.K.E. werkelijk uw broer is."*

Dat deze persoon zich minstens sinds 2011 in Londen bevindt, doet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook verder wankelen gezien de prominente rol die uw broer K. speelt in uw asielaanvraag." Het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoeker niet confronteerde met bepaalde elementen tijdens het persoonlijk onderhoud, betekent daarenboven niet dat hij zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat uit het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers broer K. zich sinds 2011 in Londen bevindt, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij door de omstandigheden waarin hij zich bevond geen verdere informatie kon vragen over het feit dat hij vervolgd werd door de overheid, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen aldus ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"U geeft daarenboven nog aan dat u ook de overheid vreest omdat zij zouden denken dat jullie banden hebben met de taliban (CGVS, p. 18, 21). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het gevecht tussen de politie en de taliban in de winkel van uw vader en het feit dat deze vrees voor de overheid een gevolg hiervan zou zijn geweest (vragenlijst CGVS, p. 2), kan ook aan deze vrees geen geloof worden gehecht. Toch moet nog opgemerkt worden dat wanneer het CGVS u vraagt hoe u weet dat de overheid naar u op zoek zou zijn, u het antwoord schuldig moet blijven en louter zegt dat uw broer en uw schoonbroer dit zeiden en dat uw broer er misschien meer informatie over heeft (CGVS, p. 27). U verklaart vervolgens dat u het nooit aan hem vroeg (CGVS, p. 27), hetgeen opnieuw weinig geloofwaardig is aangezien u het aanhaalt als één van de redenen waarom u niet kunt terugkeren naar uw thuisland."

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij bij aanvang van de procedure niet werd bevraagd over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering en het kort diende te houden, merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Het is aan verzoeker om alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen en verzoeker blijft hierbij in gebreke. Dergelijke vaststelling relativeert dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn bekering. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Tot slot haalt u tijdens het gehoor bij het CGVS nog aan dat u ook niet terug kunt keren naar Afghanistan omdat de taliban u zouden beschouwen als bekeerling (CGVS, p. 18). Waarom de taliban louter uit een verblijf in België een geloofsafval zou afleiden verduidelijkt u niet. Om uw stelling te staven overstijgt u het niveau van de blote beweringen niet. Meer dan één voorbeeld van een zekere B. die in India zou gestudeerd hebben, terugkwam en dan gedood werd door de taliban geeft u niet voor een - volgens u - nochtans algemene houding van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit het buitenland (CGVS, p. 18). Voorts geeft u aan dat B. niet van uw dorp kwam en kunt u geen enkel ander voorbeeld geven van zulk een voorval (CGVS, p. 18). U brengt verder geen enkele aanwijzing, laat staan bewijs aan dat u in uw persoonlijke geval vervolging van de taliban dient te vrezen omwille van uw verblijf in Europa, maar u baseert uw persoonlijke beschermingsnood louter op een vaag verhaal dat u op geen enkele wijze staft. Bovendien heeft u bij de DVZ met geen woord gerept over een veronderstelde bekering terwijl u ook toen gevraagd werd om aan te geven waarom u niet terug kunt keren naar Afghanistan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Afghanistan omwille van uw verblijf in België."

Verzoeker betwist bovendien de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing over de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten niet:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw taskara, diploma en de omslag zeggen niets over de problemen die u beweert te hebben ondergaan. Wat betreft het document van het Rode Kruis moet opgemerkt worden dat dit louter vermeldt dat u een aanvraag indiende bij de dienst Tracing, zonder vermelding van de inhoud van de aanvraag, noch enig inhoudelijk onderzoek hieromtrent. Het medisch document dat u neerlegt stelt dat u een immense pijn en een diep trauma gelieerd aan uw asielaanvraag heeft."

U voelt zich niet goed, heeft moeilijkheden u te concentreren en u heeft last van slapeloosheid, nachtmerries, chronische vermoeidheid, regelmatige nachtmerries, nervositeit en een gevoel van onveiligheid, zo gaat het attest verder. Tevens wordt er bevestigd dat problemen in Afghanistan uw vlucht noodzakelijk maakten. Er zijn echter verschillende redenen waarom het attest de bovenstaande vaststellingen niet kan beïnvloeden. Ten eerste moet opgemerkt dat dit document niet opgesteld is door een persoon met de nodige medische expertise om een vaststelling te maken van een impact op het geheugen door een traumatische ervaring, maar door een “intervenante en thérapie familiale systémique”. Ten tweede mag het verbazen dat de schrijver een psychologische diagnose, de correctheid van uw klachten en de geloofwaardigheid van uw asielselaas kan stellen aan de hand van slechts één consult (CGVS, p. 19). Ten derde blijken de opgeworpen klachten op geen enkel moment een invloed te hebben gehad op uw gehoor. Nergens kon opgemaakt worden dat u omwille van verminderde cognitieve vermogens niet in staat zou zijn geweest om uw asielmotieven uiteen te zetten. U haalt dit zelf nergens aan, noch blijkt dit uit de antwoorden die u gaf. U gaf wel aan toen het ging over de weg die u aflegde van Logar naar Nangarhar dat het lang geleden is en u al wat vergeten bent langs waar u allemaal ging (CGVS, p. 18), en ook de tijd na uw concoursexamen kunt u niet inschatten omdat u het vergeten bent (CGVS, p. 30) maar bij uw asielselaas verklaart u uw vaagheden net door te zeggen dat u er niet zelf bij was (CGVS, p. 20) of het niet aan uw vader durfde vragen (CGVS, p. 22). Aldus kan dit medisch document de bovenstaande vaststellingen op generlei wijze beïnvloeden.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker voert aan dat dit niet voldoende is om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft, doch de Raad merkt op dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen. Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift, buiten zijn langdurig verblijf in België, verder geen elementen aanbrengt waaruit zijn verwesterd profiel zou moeten blijken. Een verwijzing naar een arrest van de Raad is hierbij niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nrs. 1, 30 en 32) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 17, nrs. 1, 30, 31, 34-37) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt genoegzaam bevestigd door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waar de veiligheidsanalyse van Jalalabad op is gesteund.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. De Raad treedt de commissaris-generaal hier vooreerst bij dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij geen zicht wil bieden op de huidige financiële situatie van zijn familie in Afghanistan, gelet op zijn verklaringen dat hij niet weet of de voedingswinkel nog steeds in het bezit is van zijn familie en opengehouden wordt, hoewel verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7-8, 32).

Bovendien merkt de Raad op dat uit het bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de dood van verzoekers vader en de vlucht van zijn broer uit Afghanistan samen met verzoeker, zodat verzoeker geen zicht biedt op de huidige financiële inkomsten van zijn familie. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker evenmin zicht wil bieden op zijn netwerk in Afghanistan, gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert (*Ibid.*, p.31), blijkt dat hij verschillende vrienden heeft op facebook die woonachtig zijn in Kabul.

Desalniettemin merkt de Raad op dat, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een gezonde man van beroepsleeftijd die verklaarde dat zijn familie in het bezit is van een beveiligde "compound" in Jalalabad waar hij in de winter verbleef en die in de zomer leegstond (*Ibid.*, p. 10). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker bekend is met de stad Jalalabad en er over een sociaal netwerk beschikt, hetgeen hij tevens bevestigt in zijn verzoekschrift. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker over de nodige scholing en werkervaring als winkelier in de winkel van zijn vader (*Ibid.*, p. 5, 17) beschikt, wat erop wijst dat hij ook buiten het nomadenbestaan om in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij deelnam aan een examen om toegelaten te worden tot de universiteit (*Ibid.*, p. 5), hetgeen getuigt van zijn ambitie en ondernemingszin. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in staat is om zich permanent in Jalalabad te vestigen.

In zoverre verzoeker ter betwisting van de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in Afghanistan, verwijst naar zijn problemen met de taliban en de overheid, merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, gelet op de bovenstaande vaststellingen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP